

Arrest

nr. 79 482 van 18 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 72 824 van 6 januari 2012.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat S. CARTON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en dient op 27 oktober 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat de verzoekende partij reeds op 19 oktober 2009 geregistreerd werd in Nederland.

Ingevolge het aan Nederland gerichte overnameverzoek blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp uitmaakte van een terugnameakkoord met Malta: de verzoekende partij werd op 21 oktober 2010 door de Nederlandse autoriteiten overgedragen aan Malta.

Op 12 december 2011 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Maltese autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: Dublin-II-Verordening).

Op 19 december 2011 stemt Malta in met de terugname van de verzoekende partij in toepassing van artikel 6, § 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort: richtlijn 2008/115/EG).

Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing wordt op 23 december 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten O.A.A.(...) alias A.O.,A.(...)

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Somalië (Rep.)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft op 27/10/2011 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Betrokkene verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1990.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken in de centrale databank Eurodac van 27/10/2011 blijkt dat voor betrokkene, voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds één maal een asielaanvraag werd geregistreerd in Nederland op 09/10/2009. Tijdens zijn verhoor op onze diensten op 25/11/2011 verklaarde betrokkene aanvankelijk dat hij nooit elders asiel had gevraagd voor zijn huidige aanvraag in België. Na confrontatie met het Eurodacverslag geeft betrokkene toe dat hij eerder in Nederland asiel had gevraagd. Betrokkene verklaart dat hij in oktober 2009 vanuit Ethiopië naar Nederland ging waar hij bleef tot zijn vertrek naar België. De Nederlandse autoriteiten lieten ons echter op 12/12/2011 weten dat betrokkene in Nederland op 09/10/2009 asiel vroeg en dat voor betrokkene op 23/04/2010 een terugnameakkoord gehonoreerd werd door Malta op basis van art 16.1.c en art 20.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene werd op 21/10/2010 effectief overgedragen aan de Maltese autoriteiten.

Rekening houdend met bovenstaande gegevens werd op 12/12/2011 een terugnameverzoek op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 (Dublin II Verordening) aan de Maltese autoriteiten verstuurd. De Maltese autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 19/12/2011 weten akkoord te zijn met de overname van betrokkene.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wou indienen. Hij verklaart enkel dat het dicht bij Nederland ligt. Malta ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere

Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Malta hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Malta kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Betrokkene heeft bovendien zijn verblijf in Malta verzwegen. Betrokkene kan bijgevolg geenszins aantonen dat Malta de minimumnormen betreffende de opvang van asielzoekers in de lidstaten zoals die zijn vastgelegd in richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 niet zou respecteren. De Maltese autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de bovenvermelde Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Maltese autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Maltese autoriteiten."

Op 21 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. De verzoekende partij wordt overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

Op 5 januari 2012 stelt de verzoekende partij tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 21 december 2011 een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing bij arrest nr. 72 824 van 6 januari 2012.

De voorziene overdracht van de verzoekende partij naar Malta op 9 januari 2012 werd geannuleerd.

Op 9 januari 2012 dient de verzoekende partij een verzoekschrift in tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 21 december 2012.

Op 9 januari 2012 staat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verzoekende partij een nieuwe termijn toe om het grondgebied te verlaten, met name van "9 januari 2012 tot 9 februari 2012 om middernacht".

Op 10 januari 2012 stelt de verzoekende partij tegen deze maatregel beroep in bij de Raad. Dit beroep is gekend bij de Raad onder het nummer 87 162.

Op 18 januari 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot voortzetting in op basis van artikel 39/82, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het arrest nr. 72 824 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 6 januari 2012 waarbij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van voorliggende bestreden beslissing wordt bevolen. Dit arrest wordt op 9 januari 2012 zowel aan de verzoekende partij als aan de verwerende partij ter kennis gebracht.

Ingevolge de kennisgeving van voormeld arrest tot schorsing heeft de verwerende partij op 18 januari 2012 een "verzoekschrift in voortzetting" ingediend, waarbij de verwerende partij gezien het bepaalde in

artikel 39/82, § 5 van de vreemdelingenwet binnen de acht dagen na kennisgeving van de uitspraak waarbij de schorsing wordt bevolen, een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging instelt.

Wanneer de verwerende partij, zoals *in casu*, tijdig de voortzetting van de procedure heeft gevraagd, gebeurt de beoordeling van de zaak zoals gesteld in artikel 40 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad op basis van de reeds ingediende procedurestukken onverminderd de toepassing van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, waarin op het schriftelijk karakter van de procedure wordt geduid.

2.2 Evenwel dient vastgesteld dat de verzoekende partij op 9 januari 2012 een verzoekschrift strekkende tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft ingediend.

Artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat indien het een beroep betreft dat wordt ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, het beroep bij de Raad moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats, met name Centrum voor Illegalen te Brugge, Zandstraat 150. De bestreden beslissing werd per fax ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 23 december 2011. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, 4° van de vreemdelingenwet is maandag 9 januari 2012 derhalve de uiterste datum waarop verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen.

Er dient aldus te worden vastgesteld de verzoekende partij binnen de beroepstermijn van *in casu* vijftien dagen een beroep tot nietigverklaring van voorliggende bestreden beslissing heeft ingediend.

2.3 De stukken van het administratief dossier leren evenzeer dat de verwerende partij op 12 januari 2012 in kennis werd gesteld van dit door de verzoekende partij tijdig ingediende beroep tot nietigverklaring. Naar aanleiding hiervan maakt de verwerende partij het administratief dossier over en legt zij tevens op 20 januari 2012 een nota met opmerkingen neer.

2.4 Gelet op het voorgaande wordt enkel rekening gehouden met de naar aanleiding van het onderhavig binnen de beroepstermijn ingesteld beroep tot nietigverklaring ingediende procedurestukken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij, onder meer, de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van dit eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

"Eerste Middel

Schending van artikel 3 EVRM

11.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

11.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Mišlim/Turkije, § 66).

11.1.3. In de hypothese dat de thans bestreden beslissing ten uitvoer gelegd zou worden, zou de verzoekende partij uitgewezen worden naar Malta, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om twee redenen:

- zij dreigt opnieuw zonder onderdak op straat te worden achtergelaten of arbitrair te worden vastgehouden

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal kunnen worden behandeld aangezien zij de tijdens haar vorig verblijf in Malta evenmin een advocaat toegewezen kreeg.

Verwerende partij zal wellicht opwerpen dat verzoekende partij deze elementen niet heeft opgeworpen tijdens haar verhoor door de DVZ dd. 25 oktober 2011. Er dient hierbij evenwel te worden opgemerkt dat dergelijk Dublin-interview slechts zeer kort is. Daarenboven gebeurde dit interview door middel van een tolk (wat nog sneller in standaardzinnen en standaardantwoorden resulteert). Bovendien is verzoekende partij nog zeer jong. Het uiterst korte interview bij de DVZ gebeurde bovendien zonder bijstand van een advocaat.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een schending van artikel 3 van het EVRM in elke stand van het geding kan worden opgeworpen. Een eenvoudige verwerping van de aangebrachte schendingen van artikel 3 EVRM met verwijzing naar het korte interview waar deze niet zouden zijn aangebracht, kan dus onmogelijk volstaan.

De verzoekende partij is dus van mening dat over de ingeroepen schendingen van het artikel 3 EVRM, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, nog een diepgaande en gedetailleerde discussie kan gevoerd worden.

De verzoekende partij meent immers dat een ingeroepen schending van een bepaling van het EVRM zelfs ambtshalve door Uw Raad kan en moet aangevoerd worden, zodat onmogelijk kan voorgehouden worden dat de "artikel 3 EVRM toets" louter en alleen op basis van het administratief dossier van verwerende partij kan gebeuren.

11.1.4. De verzoekende partij verwijst in deze naar het standaardwerk van WIRTGEN¹[1 A. WIRTGEN, RAAD VAN STATE Afdeling Administratie — 3. Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder, rand nr.195-197.] omtrent Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder waarin verwezen wordt naar vaste rechtspraak van Uw Raad:

Thans worden de bepalingen uit het E. V.R.M. door de Raad immers expliciet aangemerkt als zijnde van openbare orde (463). Zo wordt artikel 8 E. V.R.M., dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, volgens een vaste rechtspraak, gekwalificeerd als zijnde van openbare orde (464). Ook artikel 3 E. V.R.M., dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, wordt aangemerkt als een middel van openbare orde (465)²[In voetnoot 465 verwijst WIRTGEN naar arrest nr. 78.990 van de Raad van State waarin geoordeeld werd dat een schending van artikel 3 opgeworpen kan worden in elke stand van het geding (zelfs in de laatste memorie).]

De Raad heeft, wat betreft het E.V.R.M., ook meer in het algemeen gesteld "qu'un moyen pris de la violation de cette convention internationale est d'ordre public" (466).

In verschillende arresten heeft de Raad ook middelen gesteund op sommige bepalingen uit het E. V.R.M. impliciet of expliciet ontvankelijk verklaard, ook al werden ze slechts na het verstrijken van de beroepstermijn aangevoerd (467).

Er mag dan ook besloten worden dat thans vaststaat dat volgens de administratieve rechtspraak de schending van de bepalingen van het E.V.R.M. desnoods van ambtswege dient te worden gesanctioneerd en dat deze onwettigheid van openbare orde is (468).

In navolging van de administratieve rechtspraak, beschouwt ook de rechts- leer de in het E. V. R. M. opgenomen rechten als zijnde van openbare orde in de Belgische interne rechtsorde (469).

De verzoekende partij vraagt de Raad dan ook de (effectief opgeworpen) schending van de verdragsbepalingen van het EVRM, inzonder artikel 3 EVRM, ambtshalve zo ruim mogelijk te onderzoeken en te sanctioneren.

De verzoekende partij acht het evident dat een schending van artikel 3 EVRM zeker voor het eerst moet kunnen worden opgeworpen op basis van nieuwe elementen en concrete gegevens in onderhavig verzoekschrift voor de Raad.

Het spreekt voor zich dat een terugwijzing van verzoekende partij naar Malta flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM dat voorziet in een menswaardige behandeling.

11.1.4. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient Uw Raad zich uiteraard aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen te houden.

In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van

bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine)

11.1.5. Gezien de talloze rapporten omtrent de penibele situatie van asielzoekers in Malta, kan moeilijk getwijfeld worden aan de problemen inzake arbitraire detentie, gevolgd door een gebrek aan huisvesting en juridische bijstand van een advocaat die verzoekende partij allemaal persoonlijk heeft meegemaakt.

Omtrent de arbitraire detentie die verzoekende partij heeft moeten ondergaan kan verwezen worden naar een VN-rapport van 18 januari 2010 (stuk 3):

"33. Turning to detention outside the criminal law context, the Working Group is seriously concerned by the administrative detention regime applied to migrants in an irregular situation.

Since 2002, because of its geographical location, Malta has witnessed a continuous increase in the irregular influx of migrants, arriving in the country mainly by boats from the North-African coast. According to statistics provided by the Refugee Commissioner, with whom the Working Group met during its mission, in 2008, arrivals by boat peaked during the summer months: at 575 in June, 794 in July, and 533 in August. The total of persons entering the country in an irregular manner during 2008 was 2,775 — 1,000 more than during 2007. Large numbers of irregular migrants now also appear to risk the perilous passage by boats during the winter months, with 262 arrivals solely on 1 February 2009.

The majority of these migrants are African, with the largest numbers coming from Eritrea, Somalia and Sudan. There are also a number of migrants from Western African countries such as Burkina Faso, the Gambia, Ghana, Mali, Nigeria and Senegal. Although the vast majority of these migrants apply for asylum, few applications are successful. In 2008, the Refugee Commission granted refugee status to 19 out of 2,715 applications; however, 1,394 applicants received a form of humanitarian protection called subsidiary protection, while 1,302 requests were rejected.

Pursuant to the Immigration Act, foreigners caught on Maltese territory without the right of entry, transit or residence, are subject to mandatory administrative detention until removal from Malta is carried out. Detention is the automatic consequence of the issuance of a removal order or a decision to refuse admission into national territory. As a result, at least initially, detention is imposed indiscriminately on all, including vulnerable groups of people. The Government maintains that asylum-seekers found to be in Malta without a valid visa are not detained. However, the Working Group understands, based on information received from civil society and gathered in interviews conducted with detained asylum-seekers, that a significant number of asylum-seekers are also subjected to detention. This is due to the fact that the vast majority of arrivals are acknowledged as asylum-seekers in Malta only at a later stage, when they are already detained. Most, if not all, arrivals register their desire to apply for asylum by fitting in a preliminary questionnaire in the days following their arrival in Malta. The preliminary questionnaire is not, however, considered a formal application for asylum. The asylum application is filled in when the individual concerned is called for an interview with the Refugee Commissioner, usually months after arrival. However, once in custody, applying for asylum does not entail release from detention.

The Immigration Act does not define a limit to the period of detention; therefore, by law, the detention period is potentially indefinite. Until 2005, the immigration detention period ranged between 22 and 24 months on average. The Working Group was informed by the Government that, since 2005, however, it has been policy to release asylum-seekers after a maximum period of 12 months of detention if their asylum claim is still pending. This policy was introduced by the Government of Malta following the enactment of regulations pursuant to the Maltese Refugees Act, which, inter alia, implements European Union directives. According to regulation No. 10 of the Maltese Reception of Asylum Seekers (Minimum Standards) Regulations, 2 echoing article 11 of the European Council Directive 2003/9/EC of 27 January 2003 laying down minimum standards for the

reception of asylum seekers, asylum-seekers who are still awaiting a decision of first instance by the asylum authorities after 12 months must be allowed access to the labour market (which is incompatible with the continuation of detention).

38. Since time spent outside of detention, e.g. in the case of an escape, is not counted, in practice this means that only asylum-seekers who have spent a full 12 months in detention in total benefit from the "12-months rule". This policy was corroborated by information provided by an asylum-seeker from the Gambia, interviewed by the Working Group at Safi Barracks, who had spent a total of two years and eight months in detention, including one year of criminal detention at the Corradino Correctional Facility following a sentence on charges of escape from Safi Barracks."

Een rapport van Thomas Hammarberg (Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa) dd. 9 juni 2011 bevestigt dat deze arbitraire detentie het geval is voor alle binnenkomende migranten (stuk 4):

"1. Reception of migrants including asylum seekers
Mandatory detention policy

The Maltese authorities apply a policy of mandatory administrative detention in respect of all arriving migrants, including asylum seekers. At least initially, detention is therefore imposed indiscriminately on all, including vulnerable groups of people (such as families with children, unaccompanied minors, pregnant women, lactating mothers, persons with disabilities, elderly persons, or people with serious and/or chronic physical or mental health problems), although they are eventually released earlier than the rest. The Immigration Act does not establish a maximum duration for administrative detention; therefore, by law, detention is potentially of an unlimited duration. Since 2005 however, the Maltese authorities have been implementing a policy whereby migrants are detained for a maximum duration of 12 months (if they have applied for asylum but have not yet received a final decision on their claims) or 18 months (if they have not applied for asylum or if their asylum claims have been finally rejected). During a meeting with the Commissioner in Valletta, the Maltese authorities stated that the policy of mandatory detention is considered necessary for a number of reasons, including to ensure public order, facilitate the orderly carrying out of the relative procedures and repatriation, and also to act as a deterrent to those who would abuse the system.

However, the Commissioner finds this policy hardly reconcilable with the requirements imposed by the European Convention on Human Rights (ECHR) and the case-law of the Strasbourg Court, especially following the latter's July 2010 judgment against Malta in the case of *Louled Massoud*, relating to the detention of an Algerian asylum seeker, whose claim had been rejected, for almost 18 months.³ In this case, the Court noted that there were grave doubts as to whether the grounds for the applicant's detention (i.e. action with a view to deportation) remained valid for the whole period of his detention, due to the probable lack of a realistic prospect of his expulsion and the possible failure of the domestic authorities to conduct the proceedings with due diligence. In addition, the Maltese legal system did not *pro vide* for a procedure capable of avoiding the risk of arbitrary detention in such circumstances."

Bovendien bevestigt bovenvermeld rapport eveneens dat de toegang tot een advocaat zo goed als onbestaande is voor een asielzoeker in Malta, evenals de moeilijke toegang tot de rechtbank (p. 13):

"46. Some aspects of the asylum procedures however, remain to be addressed. As concerns proceedings before the Refugee Commissioner, there is still no legal aid (free legal assistance). Applicants who want to be represented must therefore either pay for their lawyer or benefit from the limited legal aid provided by the non-governmental sector. Furthermore, asylum seekers and their legal representatives have no access to the case file, and decisions are not sufficiently reasoned, which makes challenging them on appeal particularly difficult.

47. Proceedings before the Refugee Appeals Board, which is responsible for second instance asylum proceedings, do not appear to be effective. Although legal aid is available at the stage of appeals, the quality of the assistance provided is often reported to be poor. The Commissioner was informed that asylum seekers are not heard by the Board, which limits itself to only written proceedings. Furthermore, the access of asylum seekers and their lawyers to their case file is extremely limited. While, as mentioned above, the recognition rate at first instance is remarkably high, the Commissioner notes that only six decisions of the Refugee Commissioner have been overturned by the Board since 2004."

Hetzelfde rapport maakt duidelijk dat ook de toestand in de open centra in Malta ronduit abominabel is (p. 8-9):

Material conditions in the open centres visited by the Commissioner were clearly substandard, with the Hal-Far tent village offering totally inadequate conditions of accommodation even for short periods of time. The village, which at the time of the visit hosted approximately 600 migrants, mainly from Africa, consists of tents, some of which had been damaged due to bad weather conditions, and containers, as well as offices, a classroom, sanitary facilities, a mosque, and a restaurant. Each tent is shared between approximately 20-25 men who sleep in bunk beds. The tents were clearly overcrowded and offered no privacy. Residents have complained to the Commissioner about bad sanitary conditions, including having to share the same space with persons who are sick, and about the very cold temperatures in the facilities in the winter and hot temperatures during the summer. The presence of rats was also reported by migrants. The tent village has a building with toilets, showers and basins for laundry. However, hot water is reportedly not always available. A female migrant stated that she avoided using the toilets at night as she felt unsafe covering the considerable distance between them and the container where she was accommodated. Reportedly the tent village was served by one social worker and one nurse. For medical services migrants were referred to centres outside of the tent village.

At walking distance from the tent village another complex, the Hangar Open Centre in Hal-Far, which includes a few dozen containers and a dilapidated hangar, accommodated approximately 500 migrants, mainly from Africa. At the time of the visit, the Commissioner noted that certain women and families with children were accommodated in containers separately from the male migrants. In the centre there was a recent building that included toilets and showers. The hangar was closed and not in use. However, the Commissioner was informed that following the new arrivals from Libya since his visit, the hangar has

been reopened and that tents have been placed inside of it to accommodate migrants. Material conditions in the hangar are reported to be seriously sub-standard, with lack of adequate bedding, dirty floors, toilets (which are shared by men, women and children), and kitchen, insufficient lighting, and the presence of rats. These conditions are all the more worrying as the Commissioner understands that a number of family units with young children are accommodated there, as mentioned below.

23. Conditions were somewhat better at the open centre in Marsa with approximately 600 male residents mostly from Somalia and Sudan. Unlike the tent village and hangar complex in Hal-Far, which are run directly by the Agency for the Welfare of Asylum Seekers (AWAS) the running of the centre in Marsa is subcontracted by the authorities to a non-governmental organisation (the Foundation for Shelter and Support to Migrants). The Commissioner notes that extensive refurbishment work, which would allow for better conditions and a more functional distribution of space, were underway during his visit. At the time of the visit however, serious overcrowding was still very obvious. Toilets visited by the Commissioner, although they had been cleaned, appeared to be run down, while the whole area of the open centre in Marsa, situated near a port, was covered by a smell which appeared to be caused by stagnating water in a neighbouring canal."

Dit wordt eveneens bevestigd in een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van november 2011 (stuk 5).

Indien verwerende partij zou opwerpen dat zij geen kennis had van deze rapporten op het ogenblik van haar beslissing en er dus geen rekening mee kon houden, zou zij getuigen van een te grote bescheidenheid. Verzoekende partij twijfelt immers geenszins aan de kennis van verwerende partij, die dag in dag uit Dublin-beslissingen dient te nemen. Verwerende partij dient wel enigszins van deze rapporten op de hoogte te zijn aangezien zij in haar bestreden beslissing stelt dat de Maltese autoriteiten tenminste drie dagen vooraf in kennis zullen gesteld worden van de overdracht van verzoekende partij, zodat 'aangepaste opvang kan voorzien worden'. Het mag echter duidelijk zijn, onder meer gelet op de bovenvermelde rapporten, dat dit geen enkele garantie geeft op een menswaardige behandeling van verzoekende partij.

Verzoekende partij kan dus evenmin aannemen dat verwerende partij niet op de hoogte zou zijn van de op internet gepubliceerde rapporten van bekende internationale organisaties met betrekking tot de asielsituatie in Malta. Bovendien zou dit geenszins een schending van artikel 3 EVRM kunnen rechtvaardigen.

Amnesty International verwoordt het in een rapport van december 2010 als volgt (stuk 6):

"MALTA: DETENTION, POVERTY AND ISOLATION

Between 2002 and May 2009, when Italian patrol boats started intercepting thirdcountry nationals at sea, around 13,000 individuals arrived in Malta by boat from Libya. Most originated from Somalia, but some were from Eritrea, Sudan and other Sub-Saharan and North African countries. According to officials, in July 2010 some 4,000 foreign nationals living in Malta originated from the African continent.

While large migration flows pose challenges for a small country like Malta, they do not free Malta from its obligations under international and regional human rights law, including the European Convention on Human Rights.

"Mandatory detention

After their ordeals in Libya and dangerous sea voyages, many asylumseekers and migrants hoped that Malta would be a safe haven. Instead, they feel they are treated like criminals as they are detained on arrival. Under Maltese legislation, anyone arriving in an irregular manner is issued with a removal order and subject to mandatory detention. While the maximum period of detention is not specified, government policy is that asylum-seekers can be detained for up to 12 months unless their claims are determined before, while migrants who do not apply for asylum or whose claims are rejected can be detained for up to 18 months.

Vulnerable individuals, including minors and pregnant women, are released from detention once the necessary arrangements are made. However, procedures for screening individuals with less visible "vulnerabilities", such as people with mental health problems, are inadequate, and the needs of those identified as vulnerable are not adequately addressed. Maltese authorities justify mandatory detention on security grounds. No alternative noncustodial measures are in place, despite international and European standards which specify that detention of asylum-seekers and irregular migrants can be justified only in the most exceptional circumstances as a last resort. Moreover, to be lawful, detention requires a thorough assessment of the situation of each individual.

Malta lacks effective legal remedies to challenge detention for individuals detained for "immigration offences". As a result, in July 2010 the European Court of Human Rights found Malta in violation of Article 5 of the European Convention on Human Rights, in the case of *Louled Massoud v Malta*. Maltese authorities justify mandatory detention on security grounds. No alternative non-custodial measures are in place, despite international and European standards which specify that detention of asylum-seekers

and irregular migrants can be justified only in the most exceptional circumstances as a last resort. Moreover, to be lawful, detention requires a thorough assessment of the situation of each individual. Malta lacks effective legal remedies to challenge detention for individuals detained for "immigration offences". As a result, in July 2010 the European Court of Human Rights found Malta in violation of Article 5 of the European

Open-ended removal orders are issued from the moment someone arrives in Malta without a visa or relevant documentation. Accordingly, rejected asylumseekers can be removed months or years after their arrival in Malta, while their right to challenge removal can be exercised only in a limited time frame. In practice, a challenge at point of enforcement is often impossible.

(...)

Moreover, asylum-seekers and their lawyers are not granted full access to the case file. Further, the Refugee Appeals Board holds its sessions behind closed doors and is reported to have reversed decisions in only four cases between 2002 and 2008.

Open centres and poor conditions

After they have spent the maximum period allowed in detention or have been granted some form of protection, individuals are assigned places in open centres. Most centres are run by the Agency for the Welfare of Asylum Seekers and include specialized facilities for single women, families, and unaccompanied minors. None of the centres is adequately staffed; in particular, they lack medical and social care workers. Residents also complain about overcrowding, poor sanitation, the lack of privacy and the absence of recreational activities.

Amnesty International saw the deplorable conditions in the Hal Far Hangar and Hal Far Tent Village, which jointly house over 1,000 people. Between 16 and 20 people live in each meta) container or tent with no direct access to running water. There are no proper sanitation facilities and the residents share about 15 toilets and showers in each centre. The estimated 45 tents in Hal Far

Tent Village are torn and provide inadequate shelter from rain and cold.

These conditions cannot be justified by a lack of resources. Government officials told Amnesty International that open centres should not be "pull factors" that "entice" people to stay indefinitely and depend on hand-outs. At the same time, however, no effort is made to integrate such people into Maltese society. Most residents who would be allowed to work cannot find employment and are offered few training opportunities. They have to survive on a monthly allowance of about €130 which they receive on condition that they register three times a week. Since centres are often located far from commercial centres, this condition further impedes their ability to search for work. In what seems to be a punitive measure, the allowance is reduced to €80 per month for those who return to Malta after attempting to apply for asylum in other EU member states. Although official policy stipulates that residents are entitled to stay in open centres for up to a year, several Maltese officials assured Amnesty International that no residents are expelled, arguing that they do not want them to become "a burden on Maltese society". Maltese authorities are actively trying to find resettlement places in the USA or relocation opportunities in other EU member states for residents recognized as refugees or otherwise in need of international protection, but do not make an effort in ensuring their economic, social and cultural rights within Malta. Thousands are left with a bleak future."

Zoals Amnesty hierboven reeds aanhaalt is de behandeling van asielzoekers die een EU-lidstaat naar Malta worden teruggestuurd ingevolge de Dublin-Verordening zo mogelijk nog slechter (zie p. 14 van voormeld rapport van de heer Hammarberg):

"57. In order to receive a monthly allowance of approximately 130€ (which is reduced to 80€ for those who are returned to Malta from other EU countries under the 'Dublin Regulation') migrants must reside in one of the open centres. If they leave the centre, for instance because they have found a job and try to live in the community, the allowance is discontinued. However, the Commissioner notes that in a context where jobs available to migrants are seasonal and/or very precarious, migrants who want to leave the open centres and integrate in the Maltese community need a safety net on which they can rely for a while in the likely case that they become unemployed. In this respect, the Commissioner also notes that the majority of those who enjoy subsidiary protection are not eligible for unemployment benefits.

Furthermore the requirement for open centre residents to register there three times a week reduces even further the possibilities of finding employment since most job opportunities are located away from the open centres."

Ontegensprekelijk staat dit op gespannen voet met de heersende wetgeving, luidens dewelke asielzoekers recht hebben op een bescherming en bijstand evenals een goede behandeling van hun asielprocedure.

De Raad (stuk 7) heeft zich op bovenvermelde rapporten, evenals op het arrest van het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie dd. 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, gebaseerd om te besluiten dat verzoekende partij een verdedigbare grief op grond van artikel 3 EVRM (artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) lijkt te hebben:

11.1.6. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (stuk 8) oordeelde in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dd. 21 december 2011 (overweging 106) immers het volgende:

"Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)" Op basis van bovenvermelde rapporten had verwerende partij nooit de bestreden beslissing mogen nemen. Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan Malta.

11.1.7. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden, waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Malta uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

11.1.8. Verzoekende partij ontkent niet gelogen te hebben tegen verwerende partij omtrent haar asielaanvragen in Malta en Nederland. Hierbij dient echter rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekende partij uiterst jong is en geen bijstand had van een advocaat tijdens haar mini-interview door verwerende partij. Huidig raadsman heeft slechts kennisgemaakt met verzoekende partij nadat zij reeds haar interview met verwerende partij had afgelegd en zou haar alleszins ten zeerste afgeraden hebben om hierover te liegen.

Zonder de evidente ergernis van verwerende partij dientengevolge te willen afdoen als onterecht, meent verzoekende partij dat dit verwerende partij niet kon ontslaan van haar plicht om te onderzoeken of een uitwijzing naar Malta in casu niet in strijd is met artikel 3 EVRM. Zoals reeds aangehaald, kon verwerende partij onmogelijk niet op de hoogte zijn van de rapporten omtrent de problematische asielsituatie in Malta. In dit verband had verwerende partij verzoekende partij nog eens kunnen interviewen om na te gaan of er zich geen probleem kon voordoen in het licht van artikel 3 EVRM, wat in casu echter niet gebeurd is.

11.1.9. Desondanks blijft verwerende partij echter volhouden dat de asielaanvraag van verzoekende partij in Malta zal behandeld worden 'volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in andere Europese lidstaten'. Uit het bovenstaande volgt dat de thans bestreden beslissing manifest artikel 3 EVRM schendt.

11.1.10. Uit het voorgaande volgt dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing alleszins een schending van artikel 3 EVRM oplevert."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij hieromtrent het volgende:

"Eerste middel: " Schending van artikel 3 van het E.V.R.M. "

Verzoeker stelt als zouden er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat hij in het land van bestemming, in casu Malta, een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, te weten, aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat gevaar zou bestaan uit:

De dreiging zonder onderdak op straat te worden achtergelaten of arbitrair te worden vastgehouden

Het risico dat de asielaanvraag niet goed zal kunnen behandeld worden aangezien hij tijdens zijn vorig verblijf in Malta evenmin een advocaat toegewezen kreeg.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat zij het absolute karakter van de bescherming zoals vervat in artikel 3 EVRM niet in vraag stelt, voor zoveel als er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 voornoemd.

De te verwachten gevolgen van de terugname door Malta zijn echter niet van aard dat verzoeker dergelijk gevaar zou lopen. Enerzijds blijkt naar genoegen uit de internationale verslagen dat Malta in regel is met de Europese regelgeving. Anderzijds kan de eventualiteit van een " slechte " behandeling

als gevolg van instabiele conjunctuur niet worden aangenomen als een behandeling in strijd met het verbod op foltering, onmenselijke behandeling of straffen.

Evenmin blijkt als zou verzoeker behoren tot een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, noch omwille van zijn afkomst, noch omwille van de terugname in het kader van de Dublin II Verordening.

Het staat buiten discussie dat verzoeker geen enkele omstandigheid eigen aan de zaak heeft aangevoerd.

Hij deed dat per definitie niet tijdens het Dublin verhoor, omdat hij de overheid bij wie hij om bescherming vraagt voorloog.

De verwerende partij kreeg pas kennis van het verblijf in Malta, na daaromtrent te zijn ingelicht door de Nederlandse overheid.

Daargelaten de vraag of het bestuur al dan niet in dergelijk geval betrokkene aan een nieuw verhoor moet onderwerpen, staat het in casu vast dat verzoeker evenmin ter gelegenheid van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring informatie heeft verstrekt waaruit het risico op de schending van artikel EVRM zou kunnen worden afgeleid.

Verzoeker beperkt er zich toe een algemene situatie te schetsen aan de hand van rapporten, waaruit echter, zoals gesteld in de bestreden beslissing, geen omstandigheden blijken die wijzen op een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM en waarvan het bestuur kennis had of moest hebben.

Verzoeker stelt onder punt II.1.5 alinea 2: " Omtrent de arbitraire detentie die verzoekende partij heeft moeten ondergaan kan verwezen worden naar een VN rapport van 18 januari 2010."

De verwerende partij heeft de eer vast te stellen dat die bewering van zeer algemene aard is en daardoor op z'n minst weinig geloofwaardig. Verzoeker maakt geen melding van de omstandigheden van de vrijheidsberoving. Iedere Lidstaat heeft immers de mogelijkheid om de onregelmatig op zijn grondgebied verblijvende vreemdeling tijdelijk van diens vrijheid te beroven. Verzoeker geeft niet de minste informatie omtrent het arbitraire van de vermeende detentie, nog minder omtrent de omstandigheden en de duur.

Verzoeker vervolgt door aan te klagen dat hij het moeilijk heeft om in Malta beroep te doen op een advocaat. De EU Richtlijn 2003/9 van 27 januari 2003 die normen bepaalt voor opvang en de EU Richtlijn 2005/85 van 1 december 2005 met betrekking tot de asielprocedure voorzien dergelijke verplichting niet. De kandidaat asielzoeker moet wel de mogelijkheid hebben om zich juridische bijstand te verschaffen, doch op eigen kosten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk die kosten niet te hebben kunnen dragen, temeer daar hij in een jaar tijd tot twee maal toe de bevoegde Lidstaat op eigen initiatief verliet, de eerste keer met bestemming Nederland en de tweede maal met bestemming België.

De slechte leefomstandigheden die het gevolg zijn van cyclische toevloed van illegalen, al dan niet asielzoekers, kunnen bezwaarlijk worden gecatalogeerd als schendingen van het verbod aan folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen.

Verzoeker citeert op pagina 6 van zijn verzoekschrift uit het arrest nummer 72.824 van 6 januari 2012 van de Raad.

De verwerende partij heeft de eer de aandacht te vestigen van de Raad dat er verkeerdelijk werd verwezen naar overweging 12 uit het hoofdstuk Mandatory detention policy van het rapport Hammarberg van 9 november 2011, aangezien uit ditzelfde rapport blijkt dat Dublin gevallen behoren bij de VULNERABLE GROUPS (p 1 rapport) die niet worden opgesloten in gesloten centra maar in open centra, zodat deze detentiekritiek en het arrest van het EHRM niet van toepassing zijn.

Verzoeker citeert uit het Rapport van Commissaris Hammarberg waar het gaat over kinderen en niet begeleide minderjarigen. Voor zoveel als nodig wijst de verwerende partij op het rapport van het European Migration Network, National contact point for Malta, getiteld "Unaccompanied minors in Malta", dat daarentegen gunstige informatie bevat.

Het door verzoeker gehanteerde rapport van Commissaris Hammerberg geeft dan weer aan dat de aangekaarte detentie politiek niet van toepassing is op Dublinoverdrachten.

De Lidstaat Malta nam verzoeker op 21 oktober 2010 terug op verzoek van Nederland, nadat hij daar op 9 oktober 2009 asiel aanvraagde.

De rechtspraak van de Nederlandse Raad van State kan dan ook van enig belang zijn ter beoordeling van de thans voorliggende vordering, zoals blijkt uit het arrest van de Nederlandse Raad van State van 7 oktober 2011.

<http://zoeken.recht5praak.nl/ResultPage.aspx?snelzoeken=t&searchtype=lin&lin=BT8370>

Het voorwerp van onderzoek waren :

- een resolutie van het Europees Parlement van 6 april 2006 over de situatie in vluchtelingenkampen in Malta;
- een rapport van de United Nations Human Rights Council van 12 maart 2009;
- een rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van 26 januari 2009, getiteld "UN experts express concern at length for illegal migrants in Malta";
- het World report 2009 in zake Malta van Human Rights Watch van 14 januari 2009;
- een rapport van het Committee on Migration, Refugees and Population van de Parliamentary Assembly of the Council of Europe van 11 juli 2008;
- een artikel in MaltaMedia van 29 oktober 2007 getiteld "Somalis "regularly beaten" in Malta, claims Somali website";
- een rapport van het Global Detention Project van december 2009, getiteld "Malta Detention Profile";
- het rapport "Human Rights in Republic of Malta" van 2009 van Amnesty International, en
- een rapport van Artsen zonder grenzen van april 2009 getiteld "Not criminals".

Voorts heeft de vreemdeling, ter nadere onderbouwing van zijn eerder ingenomen stellingen, bij brief van 15 oktober 2010 het jaarrapport 2010 van Amnesty International en een artikel van de website www.maltatoday.com van 22 september 2010 getiteld "Council of Europe — 'Dublin' undermining refugee rights and burdening Malta" overgelegd en er met betrekking tot dit laatste stuk op gewezen dat Th. Hammarberg, commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, Griekenland en Malta noemt als landen die niet in staat zijn adequate bescherming te bieden aan asielzoekers en heeft hij, bij brief van 12 april 2011, onder meer het rapport van Amnesty International van december 2010 getiteld "Seeking safety, finding fear" overgelegd.

Het door het Nederlandse Ministerie voorgelegde en gunstige rapport van het European Migration Network, National contact point for Malta, getiteld "Unaccompanied minors in Malta" en de besprekingen die uitsluitend betrekking hebben op de minderjarigen kunnen uiteraard niet zomaar veralgemeend worden naar alle Dublin overdrachten, maar kan wel als aanwijzing dienen voor de daadkracht de aanpak van asielproblemen zelfs al hebben de omschreven faciliteiten betrekking op deze specifieke categorie asielzoekers.

De Nederlandse Raad van State oordeelt als volgt over die rapporten:

2.4.2. De door de vreemdeling overgelegde stukken hebben in hoofdzaak betrekking op de omstandigheid dat vreemdelingen die voor het eerst in Malta arriveren en aldaar een asielaanvraag indienen gedurende langere tijd in detentie kunnen worden gehouden, dat die detentie plaatsvindt onder omstandigheden die te wensen overlaten, asielzoekers geconfronteerd worden met een gebrek aan beschikbare rechtsbijstand en informatie en dat geen automatische heroverweging van de detentie plaatsvindt. Niet blijkt echter dat het uit de genoemde stukken naar voren komende beeld ook van toepassing zou zijn op vreemdelingen die in het kader van de Verordening aan Malta worden overgedragen en met name blijkt daaruit niet dat deze vreemdelingen bij aankomst in Malta opnieuw worden gedetineerd. Reeds daarom staan de in die stukken weergegeven detentieomstandigheden van asielzoekers die voor het eerst in Malta arriveren niet aan overdracht in de weg.

2.4.3. Voor zover is beoogd te betogen dat asielzoekers ook na detentie onder slechts omstandigheden worden opgevangen wordt het volgende overwogen.

2.4.3.1. Het door de vreemdeling overgelegde stuk van Amnesty International van december 2010 "Seeking safety, finding fear", vermeldt in de paragraaf "Open Centres and poor conditions", voor zover hier van belang, het volgende:

"After they have spent the maximum period allowed in detention or have been granted some form of protection, individuals are assigned places in open centres. Most centres are run by the Agency for the Welfare of Asylum Seekers and include specialized facilities for single women, families, and unaccompanied minors. None of the centres is adequately staffed; in particular, they lack medical and social care workers. Residents also complain about overcrowding, poor sanitation, the lack of privacy and the absence of recreational activities."

2.4.3.2. De minister heeft ter toelichting op zijn standpunt dat voor de opvang van niet begeleide minderjarige asielzoekers voor Malta kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel gewezen op de inhoud van het rapport van het EMN. Daarin staat, voor zover hier van belang, het volgende vermeld:

"Homes for UM's are worlds apart from detention, and operate to provide a safe residential setting, education, preparation for employment, cultural orientation and leisure activities. There are two of these, Dar is-Sliem accommodating up to 30 under-16s of both genders, and Dar il-Liedna hosting up to 18

male over-16s. Osanna Pia, a mainstream Church run hostel, now takes some who need special attention."

2.4.3.3. Uit vorenbedoeld rapport van Amnesty International blijkt dat er voor onder meer minderjarigen is voorzien in speciale opvangvoorzieningen, hetgeen wordt bevestigd door het rapport van het EMN. Gelet op de blijkens laatst genoemd rapport geboden faciliteiten bestaat er geen grond voor het oordeel dat de levensomstandigheden voor de vreemdeling na overdracht aan Malta zodanig zullen zijn dat moet worden geconcludeerd dat na overdracht een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel artikel 13 van het EVRM.

2.4.4. Voor zover is beoogd te betogen dat de asielprocedure in Malta zodanig is dat overdracht aan die lidstaat in strijd is met artikel 3 EVRM wordt het volgende overwogen.

2.4.4.1. Het door de vreemdeling overgelegde rapport van Amnesty International van december 2010 "Seeking safety, finding fear" vermeldt over de asielprocedure het volgende: "Between 2002 and 2010, over 6,000 individuals were granted some form of protection by the Refugee Commissioner in Malta, the official body responsible for examining asylum claims. The decrease in the number of arrivals since mid-2009 has reduced the time needed to process new asylum claims. For instance, the 28 Somalis who arrived in Malta in July 2010 were all granted international protection within two months. In another positive development, the Refugee Commissioner decided to reconsider a number of rejected claims of nationals from the Democratic Republic of Congo, Ethiopia and Sudan in light of developments in their countries of origin. However, concerns remain around the right of rejected asylum-seekers to appeal effectively. For instance, negative decisions are not sufficiently reasoned, depriving rejected asylum-seekers of the opportunity to challenge successfully the decision. Moreover, asylum-seekers and their lawyers are not granted full access to the case file. Further, the Refugee Appeals Board holds its sessions behind closed doors and is reported to have reversed decisions in only four cases between 2002 and 2008."

In het rapport van de United Nations Human Rights Council van 12 maart 2009 staat, onder verwijzing naar een rapport van de UNHCR van juli 2007 getiteld "The detention of refugees and asylum-seekers by reason of their unauthorized entry or presence", vermeld dat een zeer groot aantal personen dat wordt gered door de Maltese marine wordt erkend als zijnde personen die internationale bescherming nodig hebben. Het rapport van het Global Detention Project van december 2009 vermeldt, onder verwijzing naar een rapport van de European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) van 14 december 2007 en naar eerdergenoemd rapport van Artsen Zonder Grenzen van april 2009, dat tussen januari 2002 en mei 2007 aan 4% van de asielzoekers een vluchtelingenstatus is verleend en dat aan ongeveer 45% tijdelijke humanitaire bescherming is verleend en dat in 2008 aan minder dan 1% van de asielzoekers de vluchtelingenstatus is verleend en aan de meerderheid van hen, 53%, humanitaire bescherming is verleend.

2.4.4.2. Het door de minister overgelegde rapport van het EMN vermeldt over de asielprocedure onder meer het volgende: "The Office firmly believes that the interest of the child, has to be considered as a first priority, thus treating UM as children first and migrants second, even at the point when age has not yet been verified. The Office of the Refugee Commissioner believes that it is important that the agency responsible for age assessment keeps the Office informed of the stage reached in the age assessment, even though the office can only proceed after the AAT have reached their decision. The Office of the Refugee Commissioner can proceed to interview the minor after he/she has been appointed a Legal guardian and released to the residential home.

The Office, despite the increasing numbers in asylum applications, proceeds to interview UM as early as possible and gives them priority over other cases. Furthermore, the office asserts that they are interviewed in the most sensitive manner."

en

"Each case is assigned an interpreter unless the individual claiming for asylum decides not to use this service. Before the start of every procedure, the asylum seekers, including UM are given the opportunity to ensure that they are able to communicate and understand clearly the assigned interpreter.

These interpreters are given induction training which is provided by the Office of the Refugee Commissioner. Asylum determination officers, who work closely with interpreters on a frequent basis, are also encouraged to give feedback to the interpreters as to allow for on-the-spot training. This is in congruency with the UNHCR (1997) guidelines which stipulate the importance of having skilled and trained interpreters.

The asylum determination officers are required to have a first Degree and/or a Masters Degree in social sciences such as Psychology and Sociology. The office also has asylum determination officers with a background in Law. Asylum determination officers are given a minimum of one month training, which

includes training on both the legal aspect as well as the interviewing process. After being acquainted with this theoretical background, asylum determination officers are given hands on training, where they are monitored by a senior colleague. The office has also introduced a mentoring system whereby a senior asylum determination officer follows closely the work of their new colleagues. All cases are thoroughly re-examined by the Refugee Commissioner or his Assistant.

The Office of the Refugee Commissioners assigns the most experienced case workers to lead interviews with UM. A discretionary policy may also be used, by which an UM who is of a tender age, is not interviewed directly, but the asylum procedure is conducted by compiling the information about the UM from his/her legal guardian. Thus, in the best interest of the child, the interview may be pursued by his/her legal guardian."

2.4.4.3. Uit de door de vreemdeling overgelegde stukken blijkt niet dat het in Malta niet mogelijk of uiterst moeilijk is een asielaanvraag in te dienen. Evenmin blijkt daaruit van ernstige tekortkomingen in het onderzoek van de aanvraag, een gebrek aan tolken of van onvoldoende training van het personeel dat de gehoren afneemt en/of een beslissing op de asielaanvraag neemt, terwijl evenmin blijkt dat in Malta slechts in uitzonderlijke gevallen een asielaanvraag wordt gehonoreerd. Uit de door de vreemdeling overgelegde stukken blijkt daarentegen dat aan grote aantallen asielzoekers tenminste enige vorm van bescherming wordt geboden. Weliswaar maakt het rapport van Amnesty International melding van enkele tekortkomingen in de Maltese asielprocedure, maar er bestaat, mede gelet op het vorenoverwogene, geen grond voor het oordeel dat deze gebreken zodanig zijn dat sprake is van ernstige gebreken in de asielprocedure, zodanig dat overdracht strijd oplevert met de artikelen 3 of 13 van het EVRM of met het Vluchtelingenverdrag. Ten aanzien van de vreemdeling bestaat voor dat oordeel te minder aanleiding nu uit het rapport van het EMN blijkt dat tijdens de asielprocedure bijzondere aandacht wordt geschonken aan onbegeleide minderjarigen en dat bij het beoordelen van asielverzoeken gebruik wordt gemaakt van hoogopgeleide en voor dat doel geschoolde medewerkers.

2.4.5. Hoewel de vreemdeling, gelet op het in 2.2. overwogene, terecht klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk moet maken dat de minister ten opzichte van Malta niet kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, kan dit niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Daartoe is redengevend dat, gelet op het voorgaande, van de door de vreemdelingen ingeroepen documenten op voorhand kan worden gezegd dat ze niet kunnen leiden tot het oordeel dat de in het arrest in de zaak M.S.S. in verband met de Griekse asielprocedure genoemde aspecten aan overdracht naar Malta in de weg zouden moeten staan. Zoals hiervoor overwogen kunnen de documenten voor zover deze zien op de detentie, niet tot dit oordeel leiden reeds nu hieruit niet blijkt dat met toepassing van de Verordening naar Malta overdragen vreemdelingen worden gedetineerd. Voor zover de ingeroepen documenten zien op de levensomstandigheden voor de vreemdeling na overdracht aan en de asielprocedure in Malta, kan hieruit, zoals hiervoor eveneens is overwogen, niet worden afgeleid dat de situatie in Malta zodanig is dat niet zonder een in het besluit op deze documenten toegespitste standpuntbepaling kan worden aangenomen dat deze aan overdracht in de weg staan. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Malta een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet zonder nadere motivering met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Malta de refoulementverboden niet zal schenden.

2.4.6. De vreemdeling klaagt terecht dat de voorzieningenrechter niet is ingegaan op zijn beroepsgrond dat Malta in strijd met artikel 3 EVRM asielzoekers, waaronder ook op grond van de Verordening overgedragen asielzoekers, heeft uitgezet. De klacht kan echter niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat een grote groep Eritrese asielzoekers in 2002 is gedeporteerd naar Libië. Hij heeft voorts, onder verwijzing naar het in zijn zaak uitgebrachte zwaarwegend advies van 23 juni 2009, betoogd dat Malta blijkens het rapport van de UNHCR van juni 2007 getiteld "Persons of UNHCR concern in Malta: possibility of incidents of refoulement" in december 2005 twee Turkse asielzoekers die op grond van de Verordening door Duitsland aan Malta waren overgedragen direct heeft uitgezet naar Turkije. In aanmerking genomen dat melding wordt gemaakt van slechts één geval waarin op grond van de Verordening overgedragen asielzoekers zijn uitgezet naar hun land van herkomst en de sinds die gebeurtenis verstreken tijd, is hiermee niet gebleken dat in het kader van de Verordening overgedragen vreemdelingen een risico op uitzetting in strijd met artikel 3 van het EVRM lopen.

2.4.7. Dat de President van het EHRM diverse interim measures heeft getroffen impliceert, anders dan de vreemdeling heeft betoogd, niet dat Malta zijn refoulementverplichtingen voortvloeiend uit het EVRM en het Vluchtelingenverdrag niet nakomt. De interim measures zijn niet van een motivering voorzien, zodat daaruit niet kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen. Dat de zaak waarin op 9 november 2010 een interim measure is getroffen, naar de vreemdeling stelt, veel

overeenkomsten vertoont met zijn zaak, kan niet tot een ander oordeel leiden. In dit verband is van belang dat de minister er in zijn brief van 12 april 2011 op heeft gewezen dat er in 2010, voor zover hem bekend, drie interim measures zijn getroffen en zeven zijn afgewezen.

De Nederlandse RvS leest bijgevolg wat er in deze rapporten effectief geschreven staat en controleert of deze kritieken wel rechtstreeks betrekking hebben op de situatie van de vreemdeling in kwestie. Toegepast op deze casus zou de rechter dus gewoon het volgende kunnen lezen op p 1 het door hem geciteerde rapport Hammarberg 09.06.2011:

"Although they are released from detention earlier than the rest, members of vulnerable groups (including families with children, unaccompanied minors, pregnant women, elderly persons and persons with disabilities) are also subjected to mandatory detention upon arrival in Malta. The Commissioner finds this policy to be at variance with international standards, which prescribe that detention of these persons should be a measure of last resort and not be ordered as a rule. The Commissioner is also concerned that since the specialised facilities which are equipped to accommodate certain vulnerable groups (families with children, pregnant women, unaccompanied minors) have limited capacity, members of these groups, including those returned from other EU countries under the 'Dublin Regulation', often end up in the bigger open centres that are totally inadequate for this purpose. Another cause for concern is that unaccompanied minors and people with disabilities or serious chronic physical or mental problems spend in certain cases long periods of time in detention as a result of the duration of the procedures for establishing their vulnerability. The Commissioner urges the Maltese authorities to ensure that persons belonging to vulnerable groups are in all cases placed in accommodation where they have access to adequate care"

In tegenstelling met verzoeker, verstrekte de in Nederland rechtzoekende informatie omtrent omstandigheden die hem hebben aangezet om zich te verzetten tegen de overdracht naar Malta.

De verwerende partij citeert hieronder uit het arrest van het Europees Hof van Justitie van 21 december 2011, in de samengevoegde zaken C-411/10 et C-493/10, om aan te tonen dat de hierboven aangehaalde rechtspraak van de Nederlandse Raad van State conform is met die Europese rechtspraak.

En outre, il ne serait pas compatible avec les objectifs et le système du règlement n° 343/2003 que la moindre violation des directives 2003/9, 2004/83 ou 2005/85 suffise à empêcher tout transfert d'un demandeur d'asile vers l'État membre normalement compétent. En effet, le règlement n° 343/2003 vise, en présumant que les droits fondamentaux du demandeur d'asile seront respectés dans l'État membre normalement compétent pour connaître de sa demande, à instaurer, comme il ressort notamment des points 124 et 125 des conclusions dans l'affaire C-411/10, une méthode claire et opérationnelle permettant de déterminer rapidement l'État membre compétent pour connaître d'une demande d'asile. À ces fins, le règlement n° 343/2003 prévoit qu'un seul État membre, désigné sur la base de critères objectifs, soit compétent pour connaître d'une demande d'asile introduite dans un pays de l'Union.

Or, si toute violation des dispositions isolées des directives 2003/9, 2004/83 ou 2005/85 par l'État membre compétent devait avoir pour conséquence que l'État membre dans lequel a été introduite une demande d'asile serait empêché de transférer le demandeur dans ce premier État, cette conséquence aurait pour effet d'ajouter aux critères de détermination de l'État membre compétent en onces au chapitre III du règlement n° 343/2003 un critère supplémentaire d'exclusion selon lequel des violations mineures aux régies des directives susmentionnées commises dans un État membre déterminé pourraient avoir pour effet d'exonérer celui-ci des obligations prévues par ledit règlement. Une telle conséquence viderait lesdites obligations de leur substance et compromettrait la réalisation de l'objectif de designer rapidement l'État membre compétent pour connaître d'une demande d'asile introduite dans l'Union.

En revanche, dans l'hypothèse où il y aurait lieu de craindre sérieusement qu'il existe des défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre, ce transfert serait incompatible avec ladite disposition.

De verwerende partij besluit dat het bestuur over voldoende informatie beschikt om op basis van de motieven zoals die blijken uit de bestreden beslissing vast te stellen dat verzoeker geen ernstig risico loopt op de schending van artikel 3 van het E.V.R.M.

Het eerste middel mist iedere grond."

3.3 Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf.* *mutatis mutandis*: EHRM 4

december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

3.4 De verzoekende partij betoogt dat zij bij tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing uitgewezen wordt naar Malta, alwaar zij ontegensprekelijk gevaar loopt, wat strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zo dreigt zij er opnieuw zonder onderdak op straat te worden achtergelaten of arbitrair te worden vastgehouden. Tevens riskeert zij dat haar asielaanvraag niet naar behoren zal kunnen worden behandeld aangezien zij tijdens haar vorig verblijf in Malta evenmin een advocaat toegewezen kreeg. De verzoekende partij klaagt dan ook de penibele situatie van asielzoekers in Malta aan, waaronder problemen inzake arbitraire detentie gevolgd door een gebrek aan huisvesting en juridische bijstand van een advocaat, evenals moeilijke toegang tot de rechtbank. De verzoekende partij betoogt deze wantoestanden met betrekking tot de asielsituatie in Malta persoonlijk te hebben meegemaakt en stelt zich hieraan -bovendien gedurende een ontoelaatbaar lange periode- opnieuw te mogen verwachten. De verzoekende partij uit tevens de vrees dat de behandeling van asielzoekers die van een EU-lidstaat naar Malta worden teruggestuurd zo mogelijk nog slechter is. Zij ondersteunt haar betoog middels overvloedige documentatie, met name vier recente rapporten van internationale organisaties, die zij in bijlage bij haar inleidend verzoekschrift voegt (inventaris verzoekschrift stukken 3 tot 6).

Meer bepaald verwijst de verzoekende partij inzake de aangevoerde arbitraire detentie naar het toegevoegde rapport van de algemene vergadering van de Verenigde Naties van 18 januari 2010, getiteld *“Report of the Working Group on Arbitrary Detention. Addendum. Mission to Malta.”* (vrije vertaling: *“Rapport van de werkgroep arbitraire detentie. Addendum. Missie naar Malta.”*) en het rapport (volgend op een bezoek aan Malta) van T. Hammarberg, Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa, van 9 juni 2011.

De verzoekende partij verwijst inzake moeilijke toegang tot een advocaat en rechtbank eveneens naar het voormeld rapport van T. Hammarberg.

De verzoekende partij verwijst daarnaast tevens naar de bijgevoegde rapporten van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van november 2011 getiteld *“Malta: Aufnahmebedingungen für Personen aus dem Asylbereich”* (vrije vertaling: *“Omstandigheden van opname, dan wel opvang, voor personen in het asielsortiment”*) en een rapport van Amnesty International van december 2010, getiteld *“Seeking safety, finding fear. Refugees, asylum-seekers and migrants in Libya and Malta”* (vrije vertaling: *“Veiligheid zoekend, angst vindend. Vluchtelingen, asielzoekers en migranten in Libië en Malta”*), inzake voormelde problematiek.

Hoewel de verzoekende partij niet ontkent haar eerdere asielaanvragen in Nederland en Malta te hebben verzwegen, meent zij dat dit de verwerende partij er niet van kon ontslaan haar plicht na te komen een onderzoek te verrichten naar de verenigbaarheid van een uitwijzing naar Malta en artikel 3 van het EVRM. Volgens de verzoekende partij kon de verwerende partij niet onkundig zijn van de (naar voor gebrachte rapporten) betreffende de problematische asielsituatie in Malta. De verzoekende partij uit dan ook kritiek op de handelwijze van de verwerende partij waar zij stelt dat *“(…) verwerende partij verzoekende partij nog eens (had) kunnen interviewen om na te gaan of er zich een probleem kon voordoen in het licht van artikel 3 van het EVRM, wat in casu niet gebeurd is”*.

3.5 Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, *N.S. v. Secretary of State of the Home Department*, en C-493/10, *M.E. e.a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform*, in de navolgende rechtsoverwegingen onder meer als volgt:

*“75 Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, *Salahadin Abdulla e.a.*, C 175/08, C 176/08 en C 179/08, *Jurispr. blz. I 1493*, punt 53, en 17 juni 2010, *Bolbol*, C 31/09, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punt 38).*

(…)

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

79 De Uniewetgever heeft juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen verordening nr. 343/2003 vastgesteld en de in de punten 24 tot en met 26 van het onderhavige arrest bedoelde overeenkomsten gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen.

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

(...)

90 Bij zijn oordeel dat de door de verzoeker gelopen risico's voldoende vaststonden, heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens rekening gehouden met de regelmatige en overeenstemmende rapporten van internationale niet-gouvernementele organisaties waarin melding werd gemaakt van de praktische problemen die de toepassing van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in Griekenland oplevert, de correspondentie die de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties aan de bevoegde Belgische minister heeft gestuurd, maar ook de rapporten van de Commissie over de evaluatie van het Dublin-systeem en de voorstellen voor hervorming van verordening nr. 343/2003 ter versterking van de doeltreffendheid van dit systeem en de effectieve bescherming van de grondrechten (arrest M. S. S./België en Griekenland, reeds aangehaald, §§ 347-350).

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de

verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

(...)

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

(...)

106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.(...)”

Het in rechtsoverweging 106 van voormeld arrest geciteerde artikel 4 van het Handvest correspondeert met artikel 3 van het EVRM.

3.6 Hoewel uit de toegevoegde rapporten blijkt dat Malta progressie maakte inzake de procedure en opvang van asielzoekers, blijkt uit de door verzoekende partij geciteerde en toegevoegde informatie dat er nog aanzienlijke tekortkomingen bestaan inzake de opvang en de asielprocedure.

In casu blijkt dat inzake de detentiepolitiek van asielzoekers en de leefomstandigheden in de (open) opvangcentra blijkens het rapport van T. Hammarberg, zoals aangehaald door de verzoekende partij, aanzienlijke gebreken bestaan. De detentiepolitiek wordt aanzien als moeilijk verzoenbaar met de voorschriften van het EVRM (zie overweging 12 van het rapport). Inzake de asielprocedure blijkt dat manifeste tekortkomingen bestaan in het kader van zowel de juridische bijstand als de asielprocedure (overwegingen 46-47, 51), mede veroorzaakt door de detentiepolitiek (overweging 48).

Deze vaststellingen worden door de verwerende partij in haar nota niet afdoende weerlegd.

Vooreerst wordt immers opgemerkt dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat het rapport van T. Hammarberg zou aangeven dat de aangekaarte detentiepolitiek niet van toepassing is op “*Dublinoverdrachten*”. Meer concreet kan de verwerende partij niet worden bijgetreden waar zij stelt dat door de verzoekende partij verkeerdelijk wordt verwezen naar overweging 12 uit het “*hoofdstuk*” verplicht detentiebeleid van het rapport van T. Hammarberg omdat uit datzelfde rapport –“*p 1 rapport*”–, zou blijken dat asielzoekers die overeenkomstig de Dublin-II-Verordening het voorwerp uitmaken van een overname- dan wel terugnameakkoord tussen een EU-lidstaat en de Maltese autoriteiten, behoren tot de ‘kwetsbare groepen’ die niet worden opgesloten doch naar open centra worden verwezen, zodat de detentiekritiek en het arrest *Louled Massoud tg. Malta* van 27 juli 2010 van het EHRM, waarin een schending van artikel 5 van het EVRM werd vastgesteld, onder meer, in het licht van de arbitrair geachte detentie van een Algerijnse asielzoeker wiens aanvraag reeds bijna één en half jaar was afgewezen, niet van toepassing zouden zijn.

De Raad wenst te benadrukken dat dit rapport als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten, losse paragrafen, dan wel zinssneden, die op enigerlei wijze tot voordeel zouden kunnen strekken. De Raad stelt vooreerst vast dat in de aanhef van het eerste hoofdstuk ‘Ontvangst van migranten inclusief asielzoekers’ van de inleiding van voormeld rapport, onder de eerste tussentitel ‘verplicht detentiebeleid’ (overweging 11), duidelijk wordt gesteld dat “*The Maltese*

authorities apply a policy of mandatory administrative detention in respect of all arriving migrants, including asylum seekers. At least initially, detention is therefor imposed indiscriminately on all, including vulnerable groups of people (...)" (vrije vertaling: "de Maltese autoriteiten passen een verplicht administratief detentiebeleid toe met betrekking tot alle arriverende migranten, inclusief asielzoekers. Minstens initieel wordt detentie zonder enige discriminatie opgelegd aan allen, inclusief groepen van kwetsbare mensen (...)). Verder wordt nog het volgende verduidelijkt: "Since 2005 however, the Maltese authorities have been implementing a policy whereby migrants are detained for a maximum duration of 12 months (if they have applied for asylum but have not yet received a final decision on their claims) or 18 months (if they have not applied for asylum or if their asylum claims have been finally rejected)" (vrije vertaling: "Sinds 2005 voeren de Maltese autoriteiten echter een beleid waarbij migranten voor maximum 12 maanden worden gedetineerd (wanneer zij een asielverzoek hebben ingediend maar nog geen definitieve beslissing hieromtrent hebben ontvangen) of 18 maanden (wanneer zij geen asielverzoek hebben ingediend of wanneer hun asielverzoek definitief werd afgewezen)"). Hieruit volgt dat de verwerende partij bezwaarlijk kan voorhouden als zou de detentieproblematiek in Malta in het geval van de verzoekende partij geen toepassing vinden, daar de Maltese autoriteiten ingevolge het akkoord op de aanvraag tot terugname van de verzoekende partij in toepassing van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielverzoek, hiervan op de hoogte zijn en de verzoekende partij aldus nog geen beslissing omtrent haar asielverzoek heeft ontvangen.

Vervolgens bemerkt de Raad dat de verwerende partij die de verzoekende partij als "Dublin geval(...)" zelf catalogeert als behorende tot de 'kwetsbare groepen', er een verkeerde lezing op nahoudt wat betreft de door haar zelf aangehaalde derde tussentitel 'kwetsbare groepen' onder het eerste hoofdstuk 'Ontvangst van migranten, inclusief asielzoekers', ditmaal van de voorafgaande samenvatting van dit rapport. Aldaar wordt immers tevens expliciet het volgende gesteld: "Although they are released from detention earlier than the rest, members of vulnerable groups (...) are also subjected to mandatory detention upon arrival in Malta. The Commissioner finds this policy to be at variance with international standards, which prescribe that detention of these persons should be a measure of last resort and not be ordered as a rule. The Commissioner is also concerned that since the specialized facilities which are equipped to accommodate certain vulnerable groups (...) have limited capacity, members of these groups, including those returned from other EU countries under the 'Dublin Regulation', often end up in the bigger open centres that are totally inadequate for this purpose.(...)". (vrije vertaling: "Hoewel zij eerder worden vrijgelaten dan anderen, worden leden van kwetsbare groepen (...) tevens onderworpen aan verplichte detentie bij aankomst in Malta. De Commissaris bevindt dit beleid strijdig met internationale standaarden, dewelke voorschrijven dat detentie van deze personen als maatregel een laatste redmiddel dient te vormen en niet vermag vooropgesteld te worden als regel. Vermits gespecialiseerde faciliteiten uitgerust om bepaalde kwetsbare groepen op te vangen (...) een beperkte capaciteit hebben, uit de Commissaris zijn bezorgdheid evenzeer betreffende het feit dat leden van deze groepen, inclusief diegenen terugkerend van andere EU-landen op basis van de 'Dublin Verordening', dikwijls eindigen in de grotere open centra die geheel inadequaet zijn voor dit doel"). Dit klemt des te meer daar de verwerende partij eraan voorbij lijkt te gaan dat de verzoekende partij bij het aanhalen van de overwegingen 21 tot 23 van het rapport van T. Hammarberg evenzeer de inadequate en abominabele omstandigheden in open centra aankaart.

De verwerende partij gaat tevens te kort door de bocht waar zij stelt als zou de verzoekende partij citeren uit het rapport van T. Hammarberg waar het gaat over kinderen en niet-begeleide minderjarigen en waar zij "Voor zoveel als nodig wijst (...) op het rapport van het European Migration Network, National contact point for Malta, getiteld "Unaccompanied minors in Malta, dat daarentegen gunstige informatie bevat" (vrije vertaling: "Niet-begeleide minderjarigen in Malta"). Deze kwetsbare groepen - waarop de verwerende partij zoals hierboven reeds opgemerkt overigens zelf de aandacht heeft gevestigd- worden weliswaar vermeld in enkele aangehaalde passages, doch slechts in het licht van de aangekaarte inadequate omstandigheden waarin ook deze categorie mensen in Malta worden gedetineerd, om vervolgens, zij het eerder dan anderen, te worden verwezen naar open centra die hun specifieke noden niet kunnen opvangen. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe dit verweer van de verwerende partij nuttig, dan wel ter zake dienend zou kunnen zijn in het licht van voorliggende zaak, daar de verzoekende partij, geboren in 1991, geen minderjarige is. Dit klemt des te meer daar het door de verwerende partij aangehaalde rapport van T. Hammarberg dateert van 9 juni 2011, terwijl het rapport waarnaar de verwerende partij "voor zoveel als nodig" verwijst slechts dateert van 2009. Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat de verwerende partij verder in haar nota met opmerkingen betreffende voormeld rapport van het European Migration Network aangaande niet-begeleide minderjarigen in Malta in hypothetische bewoordingen het volgende erkent: "(...) gunstige rapport van

het European Migration Network, National contact point for Malta, getiteld "Unaccompanied minors in Malta" en de besprekingen die uitsluitend betrekking hebben op de minderjarigen kunnen uiteraard niet zomaar veralgemeend worden naar alle Dublin overdrachten, maar kan als aanwijzing dienen voor de daadkracht de aanpak van asielproblemen zelfs al hebben de omschreven faciliteiten betrekking op deze specifieke categorie asielzoekers".

Verder dient gesteld dat waar de verwerende partij rijkelijk verwijst naar een voor het eerst in haar nota met opmerkingen aangehaald arrest van de Nederlandse Raad van State van 7 oktober 2011 en stelt dat "De rechtspraak van de Nederlandse Raad van State (...) dan ook van enig belang kan zijn ter beoordeling van de thans voorliggende zaak", de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Dit geldt evenzeer in zoverre de verwerende partij erop duidt dat in voormeld arrest tevens het rapport van Amnesty International van december 2010 getiteld "Seeking safety, finding fear" (vrije vertaling: "veiligheid zoekend, angst vindend") werd overgelegd. Daarenboven laat de verwerende partij na aan te duiden dat de verzoekende partij zich in een gelijkaardige of identieke situatie bevindt die eenzelfde conclusie zou rechtvaardigen. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de door verwerende partij aangehaalde rechtspraak (cf. RvS cass. 16 december 2009, nr. 198.981). Hoe dan ook dient de Raad nogmaals op te merken dat de informatie waarop wordt gesteund door de verzoekende partij, hoewel minder in aantal, dateert van meer recente datum dan de overige rapporten aangehaald in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State waarnaar de verwerende partij voor het eerst in haar nota met opmerkingen verwijst en waarvan zij nalaat de actualiteitswaarde te verduidelijken.

Waar de verwerende partij beknopt stelt dat een kandidaat-asielzoeker ingevolge de desbetreffende Europese richtlijnen met betrekking tot de asielprocedure wel de mogelijkheid dient te hebben om zich juridische bijstand te verschaffen, doch op eigen kosten, dient opgemerkt dat -hoewel de passage van het rapport van T. Hammarberg waarnaar de verzoekende partij in dit kader verwijst (overweging 46 en 47) "*free legal assistance*" (vrije vertaling: "*gratis juridische bijstand*") vermeldt- de verwerende partij eraan voorbijgaat dat de verzoekende partij deze financiële nuance niet opwerpt en de door de verzoekende partij aangehaalde passages van het rapport daarenboven meer uitgebreid aankaarten dat juridische bijstand uit de niet-gouvernementele sector beperkt is, dat er geen toegang is -dan wel zeer beperkt- tot het dossier van de asielzoeker, dat beslissingen niet afdoende worden gemotiveerd, dat de beschikbare juridische bijstand veelal als ondermaats wordt gerapporteerd, dat asielzoekers niet worden gehoord en dat een beroepsprocedure in dit opzicht bijzonder moeilijk is, noch effectief. De vreemdelingenwet laat na hierover enig verweer uit te brengen.

Waar de verwerende partij tenslotte van mening is dat "*de slechte leefomstandigheden die het gevolg zijn van cyclische toevloed van illegalen, al dan niet asielzoekers, (...) bezwaarlijk (kunnen) worden gecatalogeerd als schendingen van het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen*", merkt de Raad vooreerst op dat de verwerende partij hierbij te kennen geeft op de hoogte te zijn van "*de slechte leefomstandigheden*", doch deze toeschrijft aan een "*cyclische toevloed van illegalen, al dan niet asielzoekers*".

Uit het geheel van het hierboven gestelde blijkt samenvattend dat de verwerende partij zich evenwel niet de minste moeite heeft getroost te onderzoeken wat de concrete invloed is voor de situatie van asielzoekers in Malta door "*cyclische toestroom van illegalen, al dan niet asielzoekers*", noch als persoon die het voorwerp uitmaakt van een akkoord van overname, dan wel terugname, van een EU-lidstaat met de Maltese autoriteiten overeenkomstig de Dublin-II-Verordening. De bronnen die de verzoekende partij aanhaalt, blijken allen publieke bronnen te zijn, die eenvoudig consulteerbaar zijn. Daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij, na op 12 december 2011 in kennis te zijn gesteld door de Nederlandse autoriteiten dat Malta bevoegd is inzake de behandeling van de asielaanvraag, de verzoekende partij niet hoorde omtrent haar situatie in Malta, evenals de vaststelling dat de verzoekende partij op manifeste wijze haar verblijf aldaar heeft verzwegen, lijkt het de Raad niet redelijk, noch nauwkeurig dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot de volgende stellingen:

"Malta ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten

worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.”

Alsmede:

“Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Malta hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Malta kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).”

en

“Betrokkene heeft bovendien zijn verblijf in Malta verzwegen. Betrokkene kan bijgevolg geenszins aantonen dat Malta de minimumnormen betreffende de opvang van asielzoekers in de lidstaten zoals die zijn vastgelegd in richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 niet zou respecteren. De Maltese autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.”

Eens te meer benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State in haar nota met opmerkingen niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Malta geen risico zou lopen te worden blootgesteld aan door artikel 3 van het EVRM verboden (be)handelingen.

Er dient aldus te worden opgemerkt dat de verwerende partij (cf. rechtsoverwegingen 94 en 106 van het in 3.5 aangehaald arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie) niet onkundig had kunnen zijn van deze tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen en deze dienvolgens in aanmerking te nemen bij haar oordeelsvorming. Immers, uit de lezing van de regelmatige en overeenstemmende rapporten die de verzoekende partij bij het verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijk zal terechtkomen bij haar terugkeer naar Malta, zij haar stelling waarbij geen andere objectieve en actuele informatie in het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat de verwerende partij een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gepleegd, aannemelijk maakt. De rapporten, met name het rapport van de algemene vergadering van de Verenigde Naties van 18 januari 2010, het rapport (volgend op een bezoek aan Malta) van T. Hammarberg, Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa, van 9 juni 2011, het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van november 2011 en het rapport van Amnesty International van december 2010, door de verzoekende partij aan het verzoekschrift toegevoegd, tonen op een voldoende wijze aan dat er actueel in Malta ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden. Niettegenstaande algemene rapporten op zich niet volstaan om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen, blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing van 21 december 2011 waarin zij verwijst naar de verantwoordelijkheid van Malta inzake de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, geen rekening heeft gehouden met de precieze situatie van asielzoekers aldaar, zelfs indien dit - naar de verklaringen van de verwerende partij- zou zijn toe te schrijven aan “cyclische toevloed van illegalen, al dan niet asielzoekers”. De voormelde door de verzoekende partij aangekaarte gebreken kunnen niet aanzien worden als onbeduidende schendingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 (cf. rechtsoverweging 85 van het in punt 3.5 aangehaalde arrest van 21 december van het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen

te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 december 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS